

THE GIRL WITH THE BROKEN SMILE

Clădirea scorojită privea absentă strada pustie prin ferestrele cârpite și murdare. Rămăsese printre puținele nerenovate de pe strada aceea, care acum făcea parte din ceea ce cu mândrie numeau localnicii Centrul Vechi. Nu era vechiul centru, era vechea periferie a orașului, dar mahalaua asta scăpase de furia demolărilor ceaușiste și, ca prin miracol, și de avântul înnoitor al îmbogățitorilor de după revoluție. Așa că, fiind tot ce mai amintea de gloria de odinioară a orașului înfloritor de la poalele celor 5 coline, edilii o botezaseră pompos „Centru Vechi“ și o populaseră cu câteva cafenele care încercau să imite spiritul nonconformist al altor orașe.

Trecea mereu pe lângă clădirea ce odată fusese o vilă impunătoare, o fotografiase de câteva ori așa cum făcea cu tot ce era vechi în orașul acesta care își distrugea istoria cu o plăcere inconștientă. Ultima dată o fotografiase când zărise acel graffiti „Din februarie,

pentru totdeauna“.

I se mai întâmpla să fotografieze graffiti, probabil ca reminiscență a unei idei mai vechi a ei, niciodată terminată, acea de a face un album cu graffiti din oraș.

Chiar dezvoltase la vremea aceea o teorie, despre vârstele unui oraș în funcție de inscripțiile de pe zidurile ei. Teoria se încadra în ceea ce ea numea, destul de pompos, psihologie urbanistică. O fotografiase din reflex, apoi sigur ar fi uitat de ea, dacă, a doua zi, trecând prin dreptul aceluiași zid, nu ar fi văzut că inscripția dispăruse. Fotografiase zidul pentru a fi sigură și acasă verificase. Da, într-adevăr. Totul era la fel. Aceași casă, aceleași ferestre, aceeași ușă, totul neschimbat. Cu o singură excepție - inscripția dispăruse fără urmă. „Din februarie, pentru totdeauna“. Se amuzase teribil. „Pentru totdeauna“ ăsta durase mai puțin de

Graffiti

24 de ore și dispăruse ca luat de vânt. Apoi și-a dat seama că zidul nu fusese vopsit. A verificat din nou cele două poze. Da! Totul era identic. Chiar și pata aceea din colț, chiar și tencuiala căzută la mijloc, în dreptul literelor „ari“. Și atunci cum dispăruse scrisul? Se gândise ceva la asta, apoi, deși nu avusese nicio explicație logică, uitase.

Nu era pentru prima dată când lucruri inexplicabile i se întâmplau. Cumva era în acord cu ceea ce citise undeva, nu mai reținea unde, cum că: „realitatea nu este realistă“. Așa era. Cel puțin realitatea ei era destul de haotică și năbădăioasă. Cuprindea lucruri care se trăgeau unele după altele într-o înșiruire ciudată, de neînțeles pentru alții, dar cu care ea se obișnuise. Da, chiar se obișnuise cu asta. De fapt îi plăcea, deși uneori îi dădea viața peste cap. Probabil prima dată i se întâmplase în copilărie. O copilărie de care își aducea aminte cu nostalgie deși se desfășurase poate în cei mai grei ani ai comunismului, în care totul era cenușiu, apăsător, dur și fără orizont. Dar ea nu simțea asta. Ei îi apăreau uneori păsări colorate la geam în toiul iernii și le hrănea

cu te miri ce, din moment ce până și frimiturile de pâine erau prețioase. Ea găsea într-o librărie uitată, de cartier, discuri cu vreo formație la modă, sau poze colorate cu actori despre care nu era voie să vorbești. Ea se întâlnea cu oameni prin parc, cu care vorbea și despre care nimeni nu își mai aducea aminte a doua zi.

Cumva simțise că realitatea ei nu era aceeași cu a oamenilor din jur. Poate singura dată când cele două realități fuzionaseră fusese în acele zile de decembrie, când oamenii ieșiseră în tricouri afară să se bucure împreună, așa cum nu aveau să se mai bucure niciodată, iar vremea îi ascultase cuminte timp de două zile. După care venise ninsoarea, curse sânge și din nou cele două realități se separaseră. Ea își văzuse de drumul ei, fără a le spune celor din jur ce vedea, pentru că ar fi crezut-o ciudată. Oricum, toată viața oamenii din jur o consideraseră o ciudată. Iși văzuse de viață și de fotografii și se obișnuise cu lucrurile care, aparent, i se întâmplau doar ei.

Cam așa s-a întâmplat și acum. Poate ar fi uitat întâmplarea, dacă, peste o săptămână, într-un gang în care

Graffiti

nu mai știa cum și de ce intrase, nu ar fi văzut inscripția „Te iubesc, Oana“. S-a amuzat din nou, gândindu-se dacă Oana era cea care semna mesajul, sau destinatarul ei. Mai ales că numele era scris cu altă culoare decât celelalte cuvinte. Abia acasă și-a adus aminte de prima inscripție. A doua zi de dimineață a fugit acolo. Inscripția dispăruse.

Ciudat, prima întrebare care i-a venit în minte nu a fost „cum?“, ci „de ce?“. Cum se întâmpla asta nu i se părea important. Făcea parte din întrebările pe care învățase să le ignore, pentru că nu erau importante. În schimb „de ce?“ i se părea a fi adevărata dilemă. De ce scrisese el sau ea pe zid această declarație de dragoste, la o săptămână de când cei doi își juraseră că vor rămâne împreună pentru totdeauna. Era o declarație aparent banală, dar care, pusă în legătură cu cea de acum o săptămână, și, mai ales cu faptul că aceste inscripții păreau durabile, dar nu rezistau decât 24 de ore, căpăta alt sens. Un sens pe care nu știa foarte bine de ce, dar i se părea că ea era cea chemată să îl descifreze. Nu știa când apăreau, și mai ales nu știa cum de le găsea. Pur și

simplu le căuta la întâmplare, dar îi ieșeau în cale. Le strângea cu aviditate, de parcă strângea părțile unei comori pe care nimeni nu o vedea, deși era sub ochii tuturor.

Timp de câteva săptămâni doar asta a făcut. Uitase de casele vechi din oraș și căuta doar urme ale acestei povești. Știa că ea era brunetă, că el era înalt. Că lui

îi plăcea rockul, iar ei romanele rusești.

Că părinții ei nu prea erau de acord cu dragostea lor, dar că ei nu îi păsa. Că lui,

uneori, îi mai fugeau ochii după alte fete, iar pe ea o

durea asta. Și așa, urmărindu-le pove-

tea, aceasta a început să îi pară foarte cunoscută.

Recunoștea tensiunile care apăreau între cei doi aproape din senin, bosumflările ei și stângăcia lui.

